Р Е Ш Е Н И Е
№ 44099

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова
ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
София Тодорова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9366** по описа за **2026** година докладвано от съдия София Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Н. И. И., подадена чрез адв. А. Д., срещу решение № 1565 от 04.05.2026 г. по АНД № 17810/2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 129 състав. С обжалваното решение е потвърден електронен фиш серия К № 10786656 от 13.05.2025 г., издаден от СДВР, с който на Н. И. И. за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2 във връзка с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева.

В касационната жалба са изложени аргументи за недопустимост на обжалвания съдебен акт, неправилност и необоснованост и постановен при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Счита, че Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) като вид административна структура в системата на Министерство на вътрешните работи (МВР) не може да бъде субект на административно-наказателния процес, тъй като административните структури нямат правосубектност по административно-наказателни дела. Участието на надлежна страна в съдебния процес обуславя недопустимост и постановеното решение следва да се обезсили. В допълнение към изложеното сочи, че липсва съдебен акт за надлежно конституиране на страните в съдебния процес по обжалването на електронния фиш пред Софийски районен съд, което също е квалифицирано като основание за недопустимост. Излага подробни съображения за

допуснати от СРС съдопроизводствени нарушения, изразяващи се в липсата на доклад, допускане на доказателства, които са оспорени от жалбоподателя, отказ за събиране на поисканите от жалбоподателя доказателства, даване ход на делото без да е качена административно-наказателната преписка в електронното дело, като всичко това е ограничило правото на защита на жалбоподателя. Счита, че няма основание да не се спазва срокът за издаване на електронен фиш (ЕФ), тъй като същият има характер на административнонаказващ акт. Съдържанието на електронния фиш не отговаря на изискванията на закона – няма административно наказващ орган, липсва информация къде е издаден електронният фиш. Правно недопустимо е по тълкувателен път да се извлича, че не е необходимо издаването на акт за установяване на административно нарушение, тъй като това противоречи на основен принцип, че административните органи действат единствено и само в рамките на установените законови правомощия. Излага, че заснемането на административното нарушение по Закон за движение по пътищата от техническото устройство в пределите на своите граници, не включва заснемане в пълнота на условията, в които се извършва административното нарушение, което от своя страна води до манипулиране на преценката дали е налице основание за ангажирането на административнонаказателната отговорност и за размера й. В тази връзка пред районния съд е поискано извършването на съдебно-техническа експертиза, която да установи какъв е по размери обектива на заснемащото устройство и дали позволява да се установят условията, в които се извършва административното нарушение. Моли да се уважи касационната жалба и да се обезсили решението на СРС и да се върне на друг състав. В условията на евентуалност иска отмяна на решението и връщане на делото на друг състав, или отмяна на процесния електронен фиш. Претендира се присъждането на разноски по делото съобразно представен списък. Представя писмена защита. С допълнителни молби от 13.10.2026 г. жалбоподателят иска спиране на производството по делото на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК и отправяне на искане до председателя на Върховния административен съд за образуване на тълкувателно дело поради противоречива практика относно сроковете по чл. 34 от ЗАНН и искане за сезиране на Конституционния съд, на основание чл. 150, ал. 2 от Конституцията на Република Б. за противоречие на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП с чл. 4, ал. 1 и чл. 56 от основния закон.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез гл. юрк. С. К., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Излага подробни съображения, че оспореното решение на СРС следва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Прави възражение срещу размера на адвокатското възнаграждение. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила. По отношение на исканията за спиране на съдебното производство за образуване на тълкувателно дело и сезиране на Конституционния съд на Република Б., счита, че са неоснователни.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, IX касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция

е прието за установено от фактическа страна, че на 06.06.2023 г. в 13:45 часа, мобилна система за видеоконтрол – автоматизирано техническо средство TFR1-M № 524, заснела товарен автомобил марка „И.“, модел „35 Ц 15“, рег. № СВ 6076 МН, движещ се в [населено място], по Околовръстен път номер 37 (ШЕЛ К.) с посока на движение от [улица]към [улица], с превишена скорост – 77 км/ч, измерена от техническото средство, при максимално разрешена скорост от 50 км/ч, извън населено място, което ограничение било въведено с пътен знак В26, съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП. Въз основа на тези данни и проверка на собственост на заснетото МПС с рег. № СВ 6076 МН, било установено, че то е регистрирано на юридическото лице „Гавина Ел“ ООД, поради което на основание чл. 189, ал. 5 от ЗДвП (в относимата редакция) във вр. с чл. 188, ал. 2 от ЗДвП на законния представител на собственика „Гавина Ел“ ООД, а именно Д. К. М. бил издаден ЕФ Серия К № 7650307 (л. 26 от делото) и бил връчен на същия на 04.05.2025 г. На 12.05.2025 г. С оглед на обстоятелството, че Д. К. М. подал декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, издаденият ЕФ Серия К № 7650307 бил анулиран и на 13.05.2025 г. бил издаден обжалваният ЕФ Серия К № 10786656 срещу жалбоподателя Н. И. за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4 вр. с чл. 182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП, като му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева.

При посочените фактически установявания, СРС е формирал изводи, че електронният фиш е издаден от компетентен орган, като при съставянето му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на административно-наказателното производство и ограничаващи правото на защита на нарушителя, както и че електронният фиш отговаря на императивно изброените изисквания на разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, като издаден по утвърден образец.

Съдът е приел, че от доказателствения материал по делото е безспорно установено извършването на твърдяното административно нарушение, а при индивидуализирането на административнонаказателната отговорност на Н. И. И. правилно е отчетена санкцията, предвидена в чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Административен съд София – град, като обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, намира от правна страна следното:

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият съд възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН установената от СРС фактическа обстановка. Обжалваното решение е постановено въз основа на събраните доказателства, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства, дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал процесуални нарушения.

Не се установяват нарушения по приложението на материалния и процесуалния закон. Релевантната фактическа обстановка е установена по делото с допустими по закон доказателствени средства и в необходимия обем.

Към сочената дата на извършване на нарушението – 06.06.2023 г. разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП предвижда, че при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно

превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи, като в случая процесният фиш отговаря, както на този образец, така и на изискванията по посочената разпоредба, като съдържа всички изискуеми реквизити, обратно на твърденията на касатора. Разпоредбата не предвижда като задължителен реквизит на ЕФ посочване на датата, на която е съставен/издаден. Издаването на електронен фиш вместо наказателно постановление представлява опростена процедура по реализиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС за нарушения на правилата за движение, регламентирани в ЗДвП, съответно електронният фиш не се подчинява на изискванията, регламентирани в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН и следва да съдържа единствено реквизитите, предвидени в нормата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, които в случая са налице.

Съгласно § 6, т. 63 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП "Електронен фиш" е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система, въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи. "Автоматизирани технически средства и системи", според т. 65, са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

Обжалваният ЕФ серия К № 10786656 е издаден от компетентен орган, при спазване на процесуалните изисквания за форма и съдържание по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и при доказаност на вмененото нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, което се установява от доказателствата в административнонаказателната преписка относно мястото и времето на използваното АТСС, както и неговата техническа годност. Електронният фиш съдържа надлежно описание на нарушението в съответствие със законоустановените изисквания. Посочени са всички обстоятелства от значение за съставомерността на деянието и за наличието на административно нарушение, като са описани конкретните параметри на нарушението и пределите на следващата се за него отговорност от гледна точка на правна квалификация и вид/размер на приложимата санкция.

Спазени са условията и реда за използване на автоматизираното техническо средство за контрол на правилата за движение по пътищата, регламентирани в Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. – уредът за измерване на скоростта е от одобрен тип, преминал периодична проверка, правилно позициониран от служител, завършил успешно курс на обучение за работа с техническото средство.

В конкретния случай нарушението е установено и заснето с автоматизирано техническо средство № TFR1-M 524, технически изправна на посочената дата, като при ограничение на скоростта в населено място от 50 км. /ч. автомобилът, управляван от касатора е преминал със скорост от 74

км/ч (след приспадане на толеранс от 3 км/ч), с което е извършил нарушение на чл. 21, ал. 2 във връзка с ал. 1 ЗДвП. Съгласно относимата разпоредба на чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП, който превиши разрешената скорост извън населено място се наказва за превишаване от 21 до 30 км/ч – с глоба 100 лева.
Правилно е определено лицето, което е сочено за нарушител, а именно касаторът по настоящото дело. Неоснователни са твърденията, наведени в касационната жалба за неопределеност на нарушителя и нарушеното му право на защита в тази връзка, доколкото е налице декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП от собственика на процесния товарен автомобил. В нея е посочено, че е предоставил превозното средство на жалбоподателя, като в този случай последният се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение. Съгласно чл. 188, ал. 1 от ЗДвП собственикът или ползвателят, вписан в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство, с което е извършено нарушението, отговаря за извършеното с него нарушение. Ползвателят, какъвто се явява касаторът, се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение.
Споделят се изводите на въззивната инстанция и относно размера на наказанието, като е взел предвид, разпоредбата на чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП при превишаване на максимално разрешената скорост извън населено място от 21 км/ч до 30 км/ч, се налага наказание глоба в размер на 100 лв. Така наложената глоба в размер на 100 лв. е правилно определена, тъй като автомобилът се е движил със скорост от 74км/ч, т. е. с 24 км/ч над допустимата скорост.
Неоснователно е твърдението в касационната жалба, че решението е недопустимо, тъй като СДВР не е надлежна страна. В разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП (относимата ред. ДВ, бр. 54 от 5 юли 2017 г.) и тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т. д. № 1/2013 г. на Общото събрание на колегиите във Върховния административен съд е прието, че издаването на електронен фиш е съкратено производство за търсене на административнонаказателна отговорност и е изключение от общите правила на ЗАНН, поставящи началото на производство с АУАН и завършващо с НП. Електронният фиш е приравнен едновременно към АУАН и НП само по отношение на правното му действие, но не и по форма, съдържание и реквизити, както и процедура по издаване на АУАН и НП. В съответствие с цитираното тълкувателно решение е и възприетото в съдебната практика становище, че за законосъобразността на електронния фиш е достатъчно да е изготвен, чрез въведени по съответния ред автоматизирани технически средства или системи, при спазване на изискванията за тяхното използване. Не съществува изискване за посочване на издател на електронния фиш (ЕФ), различен от съответната териториална структура на МВР, каквато в настоящия случай е СДВР. Именно тази структура е издател на ЕФ, съответно е надлежен ответник в съдебното производство по оспорването му.
Неоснователно е и възражението, че липсата на съдебен акт за конституиране на страните, е съществено процесуално нарушение. С призоваването на ответника по образуваното по делото оспорване, по аргумент от чл. 61, ал. 1 от ЗАНН, наказващият орган се явява ответник и придобива качеството на страна по делото.
Не е налице и твърдяната в касационната жалба непълнота по отношение на комплектованата административнонаказателна преписка и на доказателствата по делото. В нея се съдържа ЕФ, снимков материал, удостоверение за техническа изправност на автоматизираното средство, което е установило процесното превишение на скоростта и документите, удостоверяващи одобрения тип на устройството. В касационната жалба не е конкретизирано кое е липсващото доказателство, поради което възражението е неоснователно. Освен изложеното, правилно съдът е оставил без уважение искането за събиране на допълнителни доказателства по делото. В съответствие с правомощието му по чл. 107, ал. 3 от НПК, СРС е преценил, че съдържанието на административната преписка е достатъчно, за да се установят фактите по делото, които са

необходими за решаване на правния спор.
Неоснователно е и възражението за изтекла давност по чл. 34 от ЗАНН, тъй като за електронните фишове този срок е неприложим. В ЗДвП не е предвиден срок за връчване на ЕФ, а ЗАНН е неприложим.
По отношение на допълнителните искания на касатора за спиране на делото и отправяне на искане за приемане на тълкувателно постановление до председателя на Върховния административен съд, на основание чл. 124, ал. 3 във връзка с чл. 125 от Закона за съдебната власт (ЗСВ), настоящият състав приема следното:
В чл. 125 от ЗСВ изчерпателно са определени лицата, които разполагат с правомощието да искат образуване на тълкувателно дело пред ВКС и ВАС. Т. искане от страна по висящо съдебно производство или от съдебен състав, не е законово предвидено. Освен изложеното сезирането на настоящия административен съд с такова искане не може да обоснове предпоставките по чл. 154а, ал. 1, т. 7 от АПК, тъй като кодекса предвижда спиране на висящото производство при образувано и висящо тълкувателно дело пред ВКС и/или ВАС, което от значение за изхода на спора. Доколкото настоящият състав не е сред кръга на субектите, разполагащи с правомощие да отправят искане за образуване на тълкувателно делото, не може да се приложи и разпоредбата на чл. 154а, ал. 1, т. 7 от АПК за спиране на съдебното производство.
Неоснователно е и искането за сезиране на Конституционния съд на Република Б. по реда на чл. 150, ал. 2 от Конституцията на Република Б. (КРБ) за установяване на противоконституционност на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и за спиране на настоящото съдебно производство. На първо място настоящият състав счита, че посочената възможност не задължава съда, пред който е предявено искането по чл. 150, ал. 2 от КРБ, а напротив – дава му възможност да прецени дали са налице основания за искане за обявяване на противоконституционност на приложима по спора законова разпоредба. Изложеното сочи, че според съдебния състав следва да има обосновано и мотивирано съмнение за несъответствие между законовата разпоредба и основния закон. В настоящия случай, това обстоятелство не е налице, тъй като въведеният с чл. 189, ал. 4 от ЗДвП специален съкратен ред за налагане на административно наказание с електронен фиш при нарушения, заснети с автоматизирани технически средства, представлява допустима законова диференциация, съобразена със спецификата на деянията от този вид. Не се установяват и противоречия с принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1 от КРБ и не се накърнява правото на защита, уредено в чл. 56 от КРБ, тъй като законосъобразността на ЕФ подлежи на пълната проверка при съдебния контрол, за който са предвидени две съдебни инстанции – пред РС по реда на ЗАНН и пред административните съдилища по реда на АПК. Обстоятелството, че не е издаден АУАН, по отношение на който може да се подаде възражение пред наказващия орган, не ограничава правото на защита, тъй като адресатът на ЕФ може да възрази срещу законосъобразността му и да предяви доказателствените си искания и пред съда. Доводите за нарушение на чл. 10 от ЗНА не са относими към основанията за противоконституционност. Доколкото липсва основание за сезиране на Конституционния съд, още по-малко е допуснато за разглеждане по същество подобно искане, не е налице и хипотезата на чл. 154а, ал. 1, т. 6 от АПК за спиране на съдебното производство.
Наведените с жалбата касационни основания за нарушение на закона и съществено процесуално нарушение - по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, не са налице. Решението на районния съд е допустимо и правилно, и следва да бъде оставено в сила.
Предвид изхода на спора и своевременно отправеното от ответника по касация искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в депозираното становище по касационната жалба, касаторът следва да бъде осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 66, 47 евро (левова равностойност от 130 лева), определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. § 5 от Закона за въвеждане на еврото в Република Б..
Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН,

Административен съд - С.-град, IX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1565 от 04.05.2026 г. по АНД № 17810/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 129 състав.
ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Н. И. И. за спиране на настоящото производство и да бъде отправено искане до председателя на Върховния административен съд за образуване на тълкувателно дело.
ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за спиране на настоящото производство и искането по чл. 150, ал. 2 от Конституцията на Република Б. за установяване противоконституционност на разпоредбата на член 189, ал. 4 от ЗДвП.
ОСЪЖДА Н. И. И., ЕГН [ЕГН] и адрес [населено място],[жк], ет. 4, ап. 57 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], ул. „А. I“ № 5 юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) евро.
Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: